

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. C.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/72975-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 8. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/72975-911 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 24. 1. 2020 č. j. 141462/20/AB, sp. zn. 115376-19-AB (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „**úřad práce**“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci dle ust. § 24, 25, 26, 27 a 52 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 117/1995 Sb.**“), a dále podle § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, snížena dávka příspěvku na bydlení z částky 6 302 Kč na výši 1 881 Kč měsíčně od 1. 10. 2019 do 30. 6. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasil se závěry prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Namítal, že v průběhu let 2018 a 2019 se musel celkem třikrát stěhovat, s čímž mu vznikly náklady na stěhování a uložení jeho osobních věcí a nábytku (tj. z P. do Ú. n. L., z Ú. n. L. do skladu nábytku na V. a z V. do současného bydliště žalobce). Z bytu na P. se musel žalobce odstěhovat, protože majitelé bytu potřebovali byt pro svoji rodinnou příbuznou. Z bytu v Ú. n. L. se musel žalobce odstěhovat, protože mu ke dni 30. 6. 2019 skončila jednorocní nájemní smlouva, kterou majitelka bytu žalobci již neprodloužila. Sociální byt byl žalobci přidělen Magistrátem hl.m. Prahy až ke dni 29. 8. 2019. Žalobce tak od 1. 7. 2019 do doby přidělení sociálního bytu (tj. 2 měsíce) bydlel na ubytovně v J. a nábytek měl uskladněný ve skladu na V. Nájemné za ubytovnu v J. hradil žalobce předem v měsících červen a červenec 2019.
3. Dle názoru žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích zcela pomíjí náklady, které žalobce vynaložil v souvislosti se stěhováním do současného bytu, náklady na uskladnění nábytku ve skladu na V. za měsíce červenec a srpen 2019 (tyto náklady musel žalobce uhradit předem v měsících červen a červenec 2019), nájemné za ubytovnu v J. na měsíc červenec 2019 (žalobce uhradil v červnu 2019). Platbu za uskladnění nábytku ve skladu na V. v měsíci červenci 2019 uhradil žalobce dne 24. 6. 2019 v částkách 487 Kč a 4 870 Kč, tj. celkem ve výši 5 357 Kč. Žalobce za měsíc červenec 2019 uhradil částky 5 357 Kč a 5 100 Kč, celkem tedy částku 10 457 Kč. Nájemné za ubytovnu v J. na měsíc srpen 2019 žalobce uhradil v částce 5 100 Kč předem v měsíci červenci 2019. Uskladnění nábytku ve skladu na V. na měsíc srpen 2019 žalobce uhradil již dne 25. 7. 2019 v částkách 3 540 Kč a 4 870 Kč, tj. celkem ve výši 8 410 Kč. Stěhování žalobce do současného bytu stálo žalobce 14 280 Kč, kteréžto žalobce uhradil v srpnu 2019.
4. Nájemné za září 2019 uhradil žalobce v částce 3 919 Kč, nájemné za srpen 2019 v částce 380 Kč (žalobce uhradil v září 2019), zálohu na elektřinu v částce 550 Kč, tj. celkem za měsíc září 2019 žalobce uhradil částku ve výši 4 849 Kč.
5. Za 3. čtvrtletí 2019 tak žalobce uhradil částky ve výši 10 457 Kč, 38 247 Kč a 4 849 Kč, celkem tedy 53 553 Kč. Měsíční průměr za 3. čtvrtletí 2019 tak činil částku ve výši 17 851

Kč. Částka živobytí žalobce v rozhodném období činila 4 540 Kč (tj. životní minimum ve výši 3 410 Kč a příspěvek na dietu ve výši 1 130 Kč). Náklady na bydlení nebyly pouze v částce 11 435,40 Kč, jak uvedly správní orgány, ale v částce 53 553 Kč, tj. měsíčně ve výši 17 851 Kč.

6. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tak dle názoru žalobce správní orgány dospěly k nesprávné výši dávky příspěvek na bydlení, když ve svých rozhodnutích zcela pomíjí náklady, které žalobce v rozhodném období vynaložil. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci byla od srpna 2019 přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 6 302 Kč. Žalobce pro nárok od 1. 10. 2019 nedoložil výši nákladů na bydlení za 3. čtvrtletí 2019. Prvostupňový orgán si vyžádal rozpis nákladů od společnosti Centra a.s. Z potvrzení plyne, že žalobce zaplatil na srpen a září 2019 celkem 4 849 Kč, jeho příjem přitom činil 5 518 Kč měsíčně. Za červenec 2019 neměl žalobce započitatelné náklady na bydlení, neboť nesplňoval podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení (existence nájemního vztahu a trvalé bydliště k předmětnému bytu, žalobce bydlel na ubytovně), proto byly žalobci započteny náklady na bydlení ve smyslu § 25 odst. 3 písm. c) zákona č. 117/1995 Sb. ve výši 80 % normativních nákladů na bydlení, tj. 6 586,40 Kč. Celkové náklady na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2019 byly žalobci započteny ve výši 11 435,40 Kč, průměrné náklady na bydlení za jeden měsíc činí 3 811,80 Kč. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení (3 811,80 Kč) jsou nižší než normativní náklady na bydlení (8 233 Kč) náleží žalobci příspěvek na bydlení ve výši rozdílu mezi náklady na bydlení a rozhodným příjmem vynásobeným koeficientem 0,35, tj. $3\,811,80 - (5\,518 \times 0,35) = 1\,881$ Kč. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že náklady na bydlení v ubytovně nelze započítat, neboť nejsou splněny podmínky uvedené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, za byt nelze považovat pronajatý pokoj v ubytovacím zařízení dle předložené smlouvy o ubytování, taková smlouva nezakládá nájemní vztah. Zároveň žalobce nesplňoval podmínku trvalého pobytu v tomto ubytovacím zařízení. Do nákladů na bydlení nelze započítat náklady na uložení nábytku a náklady na stěhování, neboť ustanovení § 25 zákona č. 117/1995 Sb. stanoví, jaké náklady lze zohlednit při výpočtu výše příspěvku na bydlení a náklady na stěhování a uložení věcí takovými náklady nejsou. Žalovaný měl za to, že při hodnocení nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení bylo postupováno v souladu se zákonem a příspěvek na bydlení byl žalobci stanoven ve správné výši. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení:
9. Úřad práce prvostupňovým rozhodnutím snížil dávku příspěvku na bydlení z částky 6 302 Kč na výši 1 881 Kč měsíčně. Společně posuzovanými osobami je žalobce, životní

minimum jednotlivce činí 3 410 Kč, příjem žalobce činí 5 518 Kč. Podle rozpisu úhrad žalobce od společnosti Centra a.s. plyne, že žalobce zaplatil na srpen a září 2019 celkem 4 849 Kč, za měsíc červenec 2019 neměl žalobce započitatelné náklady na bydlení, neboť nesplňoval podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení, proto byly žalobci započteny náklady na bydlení ve výši 80 % normativních nákladů na bydlení, tj. 6 586,40 Kč ($8\,233 \times 0,8$). Celkové náklady na bydlení za rozhodné období 3. čtvrtletí 2019 byly žalobci započteny ve výši 11 435,40 Kč, průměrné náklady na bydlení za jeden měsíc činí 3 811,80 Kč, tedy $(4\,849 + 6\,586,40) : 3$. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení (3 811,80 Kč) jsou nižší než normativní náklady na bydlení (8 233 Kč) náleží žalobci příspěvek na bydlení ve výši rozdílu mezi náklady na bydlení a rozhodným příjmem vynásobeným koeficientem 0,35, tj. $3\,811,80 - (5\,518 \times 0,35) = 1\,881$ Kč.

10. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání, kde toliko obecně uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, žádné věcné důvody neuvedl. O odvolání rozhodl žalovaný tak, jak shora uvedeno. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v předmětném řízení byl v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tedy neshledal důvodu pro změnu napadeného rozhodnutí. Zrekapituloval výpočet výše příspěvku na bydlení s tím, že je shledal správným.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění do 30. 6. 2020, *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.*
14. Podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb. *bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívány určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*
15. Námitky žalobce spočívají v tom, že žalovaný nezohlednil při výpočtu dávky příspěvek na bydlení výdaje žalobce související se stěhováním, uskladněním nábytku a platbami za ubytovnu. Žalobce přitom v řízení ani v žalobě netvrdil, že by byly splněné podmínky stanovené v ust. § 24 odst. 1, 5 zákona č. 117/1995 Sb., tedy že jím obývaný pokoj na

ubytovně v J. splňoval definici bytu ve smyslu odstavce 5 tohoto ustanovení a zároveň zde byl žalobce hlášen k trvalému pobytu.

16. Příspěvek na bydlení je dávkou, jejímž účelem je poskytnout rodinám (jednotlivci) finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení. Nárok na dávku byl hmotněprávně vymezen podmínkami vlastnictví nebo nájemním vztahem k bytu, v němž je žadatel hlášen k trvalému pobytu, a rozhodného příjmu v rodině vymezeného v ust. § 24 odst. 1 písm. a) a b) č. 117/1995 Sb. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007-72, „*rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory.*“
17. Žalobce v měsíci červenec 2019 nesplnil podmínku ani trvalého pobytu, ani existenci nájemního vztahu k bytu, proto žalovaný postupoval správně, když za tento měsíc vypočetl žalobci náklady na bydlení ve smyslu § 25 odst. 3 písm. c) zákona č. 117/1995 Sb., ve znění do 30. 6. 2020.
18. Žalovanému lze přisvědčit i v argumentaci, že náklady stěhování a náklady na uskladnění nábytku nejsou pro výpočet výše příspěvku na bydlení rozhodné, neboť zákon jasně a taxativně v § 25 zákona č. 117/1995 Sb. stanoví, co se rozumí náklady na bydlení (kromě nájemného to mohou být náklady za plyn, elektřinu a náklady za plnění poskytované s užíváním bytu, kterými se rozumí náklady za dodávku tepla a centralizované poskytování teplé vody, dodávku vody z vodovodů a vodáren a odvádění odpadních vod, provoz vytahu, osvětlení společných prostor v domě, úklid společných prostor v domě, odvoz odpadních vod a čištění jímek, vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou a odvoz komunálního odpadu, případně náklady za pevná paliva). Je tak zřejmé, že žalobcem tvrzené náklady na bydlení žalovaný v dávce příspěvku na bydlení zohlednit nemohl.
19. Soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
21. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 19. 8. 2020, č. j. 19 Ad 4/2020 - 11, žalobci zástupcem pro řízení advokátku Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby ze dne 18. 9. 2020 po 1 000 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“), náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 546 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinna z odměny

za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše odměny tak činí 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. února 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně